

ΡΟΜΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έτος πρώτον· ἐν Ἀθήναις,
ποῦ πλουτίζουν οἱ κηφήνες.

Χίλια δεκακόσια ὀγδοήντα τέσσαρα
Μία νὰ ταιριάζῃ ὀρήκα λέξι : ΚΑΙΣΑΡΑ.

Ὁ Ρωμηὸς τὴν ἐβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει,
κ' ἔτσι ἔχω ἐξυπνάδα — κ' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς δὲν δέχομαι — γιατί δὲν τοὺς ἀνέχομαι,
Κ' ὅσα φύλλα κ' ἂν κρατῇς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.

Δὲν θὰ ἔχουμε τεφτέρια — ὅπως ποὶν καὶ νταραβέρια.
Γράμματα καὶ πληρωμαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμὲ.
Μὲς ἑστῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κ' ὁ Ρωμηὸς μας μιὰ δεκάρα
Κ' ἂς τὴν δίνη ὅποιος θέλει — εἰδ' ἄλλῶς δὲν μᾶς μέλει.

Εἴκοσι καὶ πέντε τοῦ Αὐγούστου,
λύσσα κακουργίας ἀνηκούστου.

Νούμερο τριάντα ἕνα
κ' ὅλο λόγια μασημένα.

Τοῦ Καραϊσκού τ' ἄρματα
πετειοῦνται σὰν καθάρματα.

Τώρα ποὺ κἀθε αἰσθημα μὲ τὴν παρὰ πωλεῖται,
τώρα ποὺ ἡ συνείδησις παράμερα πετεῖται,
τώρα ποὺ τὴν ὑπὸ ψιφί, ἔμπορεῖς νὰ ἀγοράσῃς
καὶ γὰρ σὰς καὶ ἄγιος ὅστις κόσμος νὰ περάσῃς.
Ὡ! τώρα πῶς ποὺ αἰσθημα δὲν ἔμεινε κανένα,
τοῦ Καραϊσκού τ' ἄρματα πωλεῖονται σκουργιασμένα.

Κατακαυμένα ἄρματα, τζαπράζια καὶ μιλιόνια,
ποῖς νὰ σὰς τῶλεγε ποτὲ σὲ περασμένα χρόνια,
ὅτι θὰ γίνετο γιὰ σὰς ἐδραϊκὸ παζάρι
καὶ κάποιος τούρκος σήμερ κ' ἰδικά του θὰ σὰς πάρῃ;
Κ' ἡ μπάλα ὅπου ἔμαθε τούρκους παντοῦ νὰ σφάζῃ,
τούρκος τὴν πραγματεύεται, τούρκος τὴν ἀγοράζει!

Ὡ! τί νὰ γίνῃ; ἔχουμε ἀνάγκη γιὰ παράδες,
αὐτὰ τὰ εἶχαν μιὰ φορὰ παλιοφουστανελάδες.
Τίποτος ἰδέας πρόστυχαις ἂς μένουνε ὅστις πάντα...
ὅστις ἡμᾶς χρειάζεται ἀγγιλίδα κ ο υ β ε ρ ν ἄ ν τ α,
αὐτὰ τὰ ἔξοδα βαρεῖα, ἔτ' αὐτὰ μᾶς χρόνια,
καὶ ἂν χορταίνεις βλέπωντας μονάχα τὰ μιλιόνια.

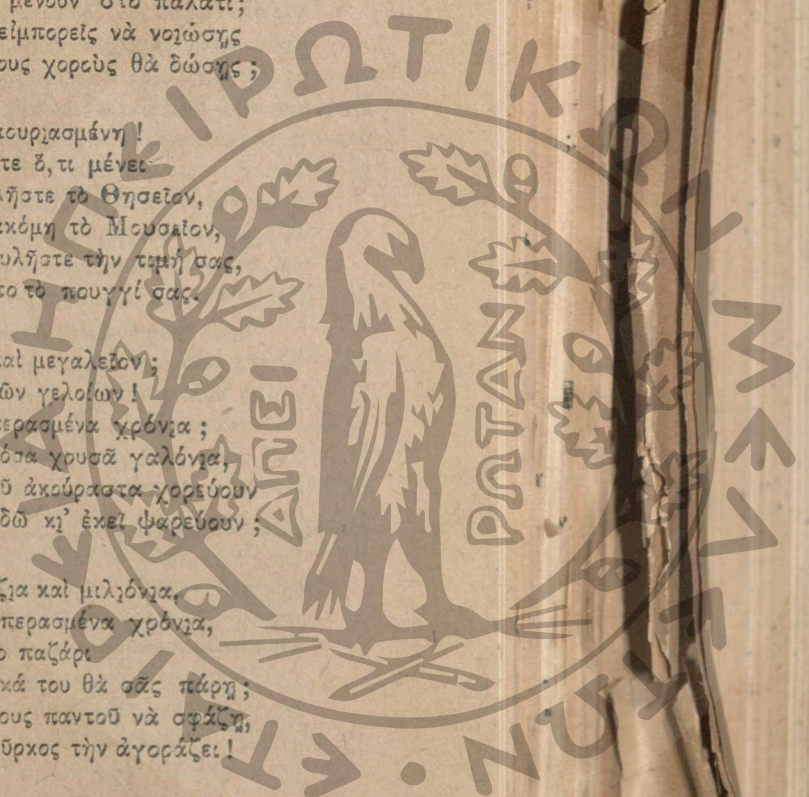
Κατακαυμένα ἄρματα, νομίζω πῶς κοιμᾶμαι
καὶ τὸ βῆθος τὸν ὕπνο μου τὴ δόξα σὰς θυμᾶμαι.
Ὡ! πῶς; ἔτ' ἐν Ἀκρόπολι ἀκόμη πολεμᾶτε
κ' ἔλδονα ἔτ' ἐν Φάληρῳ ἐκεῖ λαμποκοπᾶτε.
Ὡ! πῶς βλέπω ζωντανὸ τὸ γέρο σὰς πατέρα,
τὸν τὸν κτυπῶ ἡ ἀτιμία τοῦ δολοφόνου σφαίρα.

Ἐ! βασιλεῦ, τί κάθεσαι κ' ἀκοῦς τέτοιαις ἰδέαις;
γιατί ἀκόμα δὲν πωλεῖς τῆς τρύπαις τῆς σημαίας,
ὅπου κρατοῦν τόσο καιρὸ τὴ σάλα σου γεμάτη;
τί θέλουν τέτοια πράγματα νὰ μένουν ὅτ' ἐμὲ παλάτι;
Ἐ! βασιλεῦ μου τάχατε δὲν εἰσπνεῖς νὰ νοιώσῃς
πῶς μὲ αὐτὰ τὰ χρήματα τόσοις χοροῦς θὰ δώσῃς;

Τὸ μεγαλεῖον εἶνε πῶς ἰδέα σκουργιασμένη!
Πωλῆστε ὅ,τι ἔχετε, πωλῆστε ὅ,τι μένει
πωλῆστε τὴν Ἀκρόπολι, πωλῆστε τὸ Θησεῖον,
πωλῆστε καὶ τὸν Μυκηναῖν ἀκόμη τὸ Μουσεῖον,
πωλῆστε τὴ θρησκεία σας, πωλῆστε τὴν τιμὴν σας,
μόνον ἀρκεῖ νὰ νοιώθετε γεμάτο τὸ πουργί σας.

Καὶ τί σημαίνει τάχατε τιμὴ καὶ μεγαλεῖον;
ἐκεῖνα πῶς κατήντησαν ἰδέαι τῶν γελοίων!
τάχα γιατί νὰ τρέχωμε ἔτ' ἀπερασμένα χρόνια;
καὶ μήπως δὲν μᾶς φθάνουνε τόσα χρυσὰ γαλόνια,
ποῦ ἔτσι τοὺς χοροῦς τοῦ παλατιοῦ ἀκούραστα χορεύουν
καὶ νύφαις μὲ πολλὰ προικιὰ ἐδῶ κ' ἐκεῖ φαρεύουν;

Κατακαυμένα ἄρματα, τζαπράζια καὶ μιλιόνια,
ποῖς νὰ σὰς τῶλεγε ποτὲ σὲ περασμένα χρόνια,
ὅτι θὰ γίνετο γιὰ σὰς ἐδραϊκὸ παζάρι
καὶ κάποιος τούρκος σήμερ κ' ἰδικά του θὰ σὰς πάρῃ;
Κ' ἡ μπάλα ὅπου ἔμαθε τούρκους παντοῦ νὰ σφάζῃ,
τούρκος τὴν πραγματεύεται, τούρκος τὴν ἀγοράζει!

Φασουλής και Περικλέτος,
ο καθένας νέτος σκέτος.

- Π.—Και τί νά 'πούμε σήμερα; ... ξέρεις κανένα φέμμα;
Φ.—'Ωχ! άφησέ με, Περικλή, και δέν υπάρχει θέμα.
"Όλα κατήντησαν σαχλά έδώ εις τας 'Αθήνας,
και μόνο νέο έχουμε τον πόλεμο της Κίνας.
Π.—Νά δά ή ώρα! πόλεμο νά κάνουν κι' οι Κινέζοι!
σιγά σιγά θά σηκωθούν 'στό πόδι κι' οι Μαλτέζοι.
'Ακούς εκεί νά κάνουνε κι' αυτοί τόν παλληκάρι,
όπου ποτέ γιά τίποτα δέν πέρνουνε χαμπάρι,
πού είναι μίς 'στούς τοίχους των αιώνια κλεισμένοι,
όπου κανείς τή γλώσσα τους δέν τήν καταλαβαίνει,
πού ξυρισμένο έχουνε τριγύρω τόν κεφάλι
και μιά κοτσίδα 'στην κοφή άφίνουμε μεγάλη,
πού έχουν κ'εί μακρουλά κι' αλλόκοτα ματάκια,
πού έχουνε μικρούτσικα, τσοούλα, παδαράκια,
όπου φορούνε τρικαντά και χασεδένικis βρόικis
και κρέμουν' ώς τ'ά πόδια των δ'ό μακρυάς μουστάκιαι;
Φ.—Γιά μάζεψε τ'ά λόγια σου και μή τούς πολυδρίζης,
δέν είναι όπως τούς θαρρείς και όπως τούς νομίζεις.
'Εκείνοι είναι κάτοικοι τού Ουρανίου Κράτους,
και ξέρουνε νά κάνουνε μέ τέμπο τή δουλειά τους.
'Εκείνοι έχουν. φίλε μου, πολιτικούς μεγάλους,
κι' ό Αυτοκράτωρ εκεί δέν είναι σαν τούς άλλους,
άλλά τόν έχουν σαν θεό κι' όλοι τόν προσκυνούνε
και δέν 'μπορούν 'στά μύτια των καθόλου νά τόν 'δούνε,
γιατί αυτός καμμιά φορά δέν βγαίνει εις τούς δρόμους,
μά 'στό παλάτι κ'ίθεται και μελετά τούς νόμους.
Π.—Και πού τ'ης έμαθες αυτός της σοβαράς ειδήσεις;
Φ.—'Στού Ποταγού τόν σύγγραμμά και τ'ας περιηγήσεις.
Π.—Δέν π'α; νά μου κουρεύεται μ'αυτούς τούς παληανθρώπους,
πού κάθονται 'στ'ης σφαίρας μας τούς τελευταίους τόπους
κι' ούτε πουλι πετάμενο δέν πάει εκεί πέρα,
και είναι κατακίτρινοι σαν νάχουνε χολέρα!
Φ.—Πού είναι τόσοι ευγενείς και τόσοι Μαντρινόι.
Π.—Και όμως δέν εύρίσκεται κανένα μανταρίνι.
Φ.—'Όπου Κολάους έχουνε μέ τόσα βιλιάτια.
Π.—'Όπου κολλάρους δέν φορούν και ούτε μανικέτια.
Φ.—Πού έχουνε δνόματα πολύ καλοφτεγισμένα.
Π.—Πού τ'όφιν φωληγας χειλιδονών και σουπα δλοένα.
Φ.—Πού δέν σκοτώνονται ποτέ και είναι πάντα φίλοι.
Π.—Πού πρεσβευτή κι' οι 'Ελληνες ποτέ δέν έχουν στείλει.
Φ.—Κι' όμως έγω άν ήμουνα 'στη θέσι των 'Ελλήνων,
δ'όδ πρέσβεις θέ νά έστειλα άμέσως 'στό Πεκίνο.
Κι' ό κύριος Πρωθυπουργός άντι μές 'στη Μαδρίτη
νά στείλη πρέσβη τόν γνωστό εκείνο Τραπεζίτη,
καλλίτερα νά έστειλε τ'ους τρεις μας Σουνδικάτους
ός πρέσβεις 'στην πρωτεύουσα τού Ουρανίου Κράτους.
Π.—Τί λές; ... εκείνοι κάθονται 'στη φυλακή κλεισμένοι,
και ποιός τόν ξέρει τί τραδούν και τί τούς περιμένει!

Φ.—Μωρέ πού ζ'ης; δέν έμαθες γι' αυτό τόν Σουνδικάτο;
Π.—'Ε τί;
Φ.—Αυτοί έδ'ήκανε κι' οι τρεις άπ' τόν Σαββίτο.
Π.—Κι' έτσι λοιπόν τούς έδ'αλαν χωρίς νά τούς δικάσουν;
Δέν τόν πιστεύω ... φαίνεται πώς θά τούς ξαναπιάσουν.
Φ.—Βρέ ποιός θά πιάσουν, Περικλή; ... γιά πάντα τούς άφήκαν,
κι' οι τρεις των μ'ένα βούλευμα τού κύρ Μαντζούφα 'δ'ήκαν.
Π.—'Ε! τόν λοιπόν, βρέ Φασουλή, φασκέλωστα κι' εκείνα,
και έλα νά 'μιλήσουμε και πάλι γιά τήν Κίνα.
Φ.—'Αλήθεια τί έλέγαμε;
Π.—'Ελέγαμε γιά 'κείνους,
γιά τούς Κολάους, τούς κοληούς και γιά τούς Μαν
[δ'αρίνους].

Φ.—Μάθε λοιπόν, βρέ Περικλή, ότι μέ κάθε τρόπο
πρέπει νά συμμαχήσουμε κι' έμεις μ' αυτόν τόν τόπο,
νά κάμωμεν ανταλλαγήν καμπόσων παρασήμων,
κρυφών διακοινώσεων κι' έγγραφων επισήμων,
νά πέρη κι' ό Κοντόσταυλος καμμιά πλατειά ταινία
και τέλος πάντων νά γεννή στερή συγκοινωνία,
νά πάη και ό βασιλεύς έπίσκεψη νά κάνη,
νά βάλη κι' ή βασιλίσσα κινέζικο φουστάνι,
ν' αρχίσουμε τ'ά Χάμ Τσιν Τσιν, Φού, Χέν, Χίν, Π'η
[Κρίν, Κρόσο...]

Π.—Πάλι βλακείας μ' αρχίσεις και θά σέ μπαγλαρώσω.
Φ.—'Εγώ φρονώ, βρέ Περικλή, σ' αυτή τή δυστυχία
είναι καλό νά κάνουμε μέ όλους συμμαχία
και κάθε τόπος σύμμαχος και φίλος μας νά γίνη,
και έτσι ν' ασφαλίσουμε γιά πάντα τήν ειρήνη.
Και πρώτον μέν πρ'ός τόν παρ'όν προσφέρονται ως έλα
ό ήγεμών της Τόνιδος και ή 'ψηλή μας Πόλη,
ό βασιλεύς των φίλων μας 'Αδυσσινών κ'έτιν,
κι' άλλοι πολλοί φιλέλληνες πού μένουν 'στην Ευρώπη.

Π.—Μέ όλα τούτα πού μου λ'ες Κινέζους δέν χωνεύω
και γιά νά κάνουν πόλεμο αυτοί δέν τόν πιστεύω.
Φ.—Δες τ'ά τηλεγραφήματα νά 'δ'ης άν σέ γελάω,
κι' άν θες νά ξέρης μάλιστα έθελοντής θά πάω.
Π.—Και ό Τρικούπης τί φρονεί και ποιός θά βοηθήση;
Φ.—'Εκείνος ά τεράσιος έφέτος νά γλεντίση.

Και δέν τόν φθάνει μοναχά τήν Ρέν πού κορτεζάρ
μά 'π'ηρε τόν τουφέκι του κι' έπ'ηγε γιά τή Βέρη.

Π.—Συκοφαντίες άρχίσεις και θά σέ μπαγλαρώσω.

Φ.—Βρέ άφησέ με, Περικλή, νά 'στά διακοινώσω.
Ού της δ'ήας της προχθές τετάρτης τήν πρωίαν
μέ τ'ά τραγούδια των πουλιών και δίχως συνοδείαν
ό κύριος Πρωθυπουργός μέ γκέτας και ταγάρι
και μέ τουφέκι δίκανο έπ'ήγαινε 'στη Βέρη.
Και μές 'στά δάση τ'ά πυκνά και μέσα 'στά χωράφια
δέν κυνηγούσε πέρδικες, ούτε λαγούς κι' έλάφια,
μά κυνηγούσε, μάτια μου, λαγούς μέ πετραχήλια,
ός δ'του απελπίστηκε κι' έπ'ηγε γιά σταφύλια.
Κι' εκεί πού έκοβε κρυφά ροδίταις κι' αυγουλάτα,
ένας δ'ραγάτης άγριος τού φώναζε «Σταμάτα.»
Φοβήθηκ' ό Πρωθυπουργός και όπου φύγη φύγη,
μά νά! δ'όδ χωροφύλακας 'στό δρόμο του ξαναίγει,
και έπειδή δέν έφερεν μαζι όπλοφορία,
εύθες ό χωροφύλακας χωρίς άρροπορία
τού πήρανε τόν δίκτυο... κι' έγόρισε όπισω.

Π.—Είναι καιρός μου φαίνεται νά σέ χειροτονήσω.
Νά! και 'στη μύτη μιά γροθιά νά τρέξη 'λίγο αίμα,
κι' άλλη φορά νά μή μου 'π'ης κανένα τέτοιο φέμμα.

'Η Διοίκησης τού Κράτους
και οι δ'όδ μέ τόν χαβά τους.

Κάθε 'μέρα τακτικά
κι' άπό δέκα φονικά.

Σκοτώνται οι 'Ελληνες καταμεσής των δρόμων,
χωρίς να συλλογίζονται τήν μάλιστα των νόμων.

Σκοτώνται μεσάνυχτα και νάλα μεσημέρι
μέ όλην μέ ρόπαλο, κουμπούρι και μαχαίρι,

και πάντα μάχας βλέπομεν πολλές εκ τού συστάδην
και σκοτώνονται πού πολλοί κατέρχονται εις 'Αθην.

Παντα γενναίους βλέπετε γιά τόν καυγά προθύμους,
σκοτώνονται εις τ'ά χωριά, τσακόνονται 'στούς Δήμους,

σκοτώνονται όλημερίς σαν γάταις μέ τούς σκύλους
και ό ήρωή μέ τούς έχθρους κι' οι φίλοι μέ τούς φίλους,

και ό άνάγει πόλεμος, παντού βροντά τουφέκι,
κι' ό ήρωή αίματοφυρτό γιά 'μάς στεφάνι πλέκει.

Σκοτώνονται οι 'Ελληνες γιά δ'όδ παλησαδέλαις,
σκοτώνονται γιά όμορφας και άσχημας κοπέλαις,

σκοτώνονται γιά τίποτα, σκοτώνονται γιά χάρι,
έλαφίς τόν άδελφό γιά μιά δεκάρα σφάζει,

και ό ήρωή ή μάνα τόν παιδί και τόν παιδί τή μάνα,
και έλαφίς της 'Εκκλησιάζ; σημαίνει ή καμπάνα.

'Στή Σουηδία εις τήν γήν των πόνων εκεί πέρα
'στην πόρτα κάθε φυλακής άπρη γέλα παντ'έρα,
σημείον πώς 'στη φυλακή κανείς δέν έχει μένει,
και όλοι μέ άγάπη ζούν κι' άδελφική ειρήνη.
Δελτίον 'Αστυνομικόν δέν βλέπουνε 'στό μάτι,
κι' οι έπιστάται φυλακών έχουν πολύ κεσάτι.

Κι' έδώ 'στη γή τού έρώτας, 'στη γή τού Παρθενάως,
πού έπρεπε χωρίς καυγά νά φύγη κάθε χρόνος,
μές 'στ'ης λιακάδας της χρυσής και της ζωής τή χώρα
ή φυλακάς γεμίζουνε κάθε στιγμή και ώρα.
Και όσοι άπ' τή φυλακή καμμιά ήμέρα βγαίνουν
σκοτώνουν όποιον εύρουν και πάλι ξαναπαύουν.

'Ω 'Ελλην της πολιτικής, των λόγων, των άέρων,
όπότεν άπό εύτελές έρεθισθής συμφ'ερων,
σκοτώνεις και σκοτώνεσαι άτρόμητος γιά χάρι...
άλλ' όμως όταν ή πατρίς 'στά όπλα σε φωνάζει,
ώ! τότε γίνεσαι λαγός και μέ τ'αυτά σκυμμένα
μές 'στά καλάθια κρύβεται και φεύγεις γιά τ'ά ξένα.

Διάφορα κοινωνικά
παρά πολύ σημαντικά.

- 'Η προσφιλής βασίλισσα μακράν ἡμῶν ἐφέτος εἰσηλθε 'ςτὸ τριακοστὸν καὶ τέταρτόν τῆς ἔτος.
- 'Αφίκοντο οἱ πρεσβευταὶ Βρίγγκεν καὶ Κουρτουπάσης.
- Τελείωσαν αἱ κεντρικαὶ δασκάλων ἐξετάσεις.
- Πέντ' ἔξη φόνοι ἐγίναν εἰς τὴν ὁδὸν Αἰόλου.
- 'Επὶ ἀδείᾳ ἐφυγεν ὁ Σέχος μέχρι Βώλου

- 'Αλλος 'Ινδὸς Κουταλιανὸς ἐφάνη εἰς Χανία.
- 'Ενὸς δεσπότης ἐγίνε προχθὲς χειροτονία.
- Κυρία τις ἀπέκρυψε κοράσιον ὥρατον,
- Φυγόντες περιφρουροῦν τὰ ὕψη τῶν ὁρέων.
- Εὐρέθη τὸ πηδάλιον καὶ τοῦ ἀεροστάτου.
- 'Αγγέλομεν τὴν ἀφιξίν τοῦ Νι Μαυροκορδάτου.

- Δένδρα χρυσὰ ἐφύτρωσαν εἰς οὐρανὸν Αἰγίου.
- Μὴ λέμβος συνεκρούσθη χθὲς μὲ πλοῖον ἐκ πλαγίου.
- 'Εν τάγμα ἐνισχύεται δι' ἑκατὸν εὐζώνων.
- Κλοπαὶ πολλαὶ μετὰ κλοπῶν καὶ φόνοι μετὰ φόνων.
- Χωρὶς αὐτὴν εὐρέθησαν προχθὲς ἑπτὰ γαιδούρια.
- 'Αλήθεια τί ἀπέγινεν ὁ πόλεμος 'ςτὴ Ζοῦρια;

- Καὶ ἐν Φαλήρῳ πυρκαγιὰ εἰς τὸ Νεφτοποιεῖον.
- 'Αρχίσαν οἱ διορισμοὶ δασκάλων καὶ σχολείων.
- Γραίαν τινὰ ἐφόνευσαν χωρὶς τινὰ αἰτίαν.
- Δὲν 'βρίσκεται ἐν φάρμακον διὰ τὴν ἐπαιτεῖαν;
- Εἰς πρίγκηψ τῆς ἐγευθήκε ὑπὸ τοῦ βαρυτόνου.
- 'Αρχισ' ὁ μοῦστος νᾶρχεται μὲ κάρα — καὶ τοῦ χρόνου!

- Τὸ Λύκειον Βαρβάκειον ἀστυνομία ἔσται.
- 'Στὴ Βάθεια συνεπλάκησαν πέντ' ἔξη πυροσβέται.
- 'Ο Γε ἐν Σμύρνῃ εὗρηκεν ἐν ἑκθετον παιδίον.
- Οἱ φόροι μας ἀφόρητον κατήνησαν τὸν βίον,
- Γάμοι πολλοὶ ἀγγέλλονται 'ςτὸ ν τ ἄ λ α καλοκαίρι.
- Εἰς βουλευτὴς ἀφίκετο μὲ τὸ χρυσὸ του ταίρι.

- 'Εν ἄστρον ἔλαμπε προχθὲς ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ.
- Καὶ ἄλλα ἀνεφάνησαν δυσάρεστα σημεῖα.
- 'Ηγούμενός τις εὗρηκε πλήρη χρυσίου σάκκον.
- 'Εγείρονται παράπονα κατὰ χωροφυλάκων.
- Καὶ πότε πηδ, παρακαλῶ, καὶ ἡ Βουλὴ ἀνοίγει;
- 'Ο κύριος πρωθυπουργὸς ἐδῆκε 'ςτὸ κυνήγι.

'Εξω εἰς τὸν 'Α πό λ λ ω ν α μεθαύριον τὸ βράδυ
ὁ μετρημένος θίασος ὁ τοῦ 'Αλεξιάδη
τοῦ Κ ἄ λ δ ε ρ ω ν τοῦ 'Ισπανοῦ θὰ παίξῃ τὸν «'Αλκίδην»,
μετάφρασιν τοῦ φίλου μας Καμπούρογλου τοῦ Γιάννη,
ποῦ μεταφράσεις πάντοτε μοναδικὰς μᾶς κάνει,
κ' αὐτὸ τὸ δρᾶμα σίγουρα τὸν κόσμον θὰ τρελλάνῃ.

Τοῦ 'Ρωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα 'στὸ τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κ' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων — μ' ἕνα κάποιον Φαρμακεῖον,

Διορισμοὶ Δασκάλων
μικρῶν τε καὶ μεγάλων.

'Εδιωρίσθη ὁ Χατζῆς ἀντὶ τοῦ ἀφαιθέντος
Μιχαλακῆ Πατρινοῦ, ἀντικατασταθέντος
τοῦ Πατακῆ ὑπὸ τοῦ ἀναδιορισθέντος
Δεκαστριάδου τοῦ γνωστοῦ, κ' ἄλλου μετατεθέντος
'Αγαθοπούλου τοῦ σοφοῦ ἀντὶ τοῦ προπαυθέντος
Κουτεντιάδου πρὸ πολλοῦ καίρου ἀπολεσθέντος.

'Εδιωρίσθη ἡ Φοφῶ ἀντὶ τῆς ἀφεθείσης
Αἰκατερίνης Τενεκέ, ἀντικατασταθείσης
τῆς Μαργαρίτας ὑπὸ τῆς ἀναδιορισθείσης
'Ελένης Δέλτα Κουτεντέ, κ' ἄλλου μετατεθείσης
Τῆς Ζαχαρούλας Θηλυκοῦ ἀντὶ τῆς προπαυθείσης
'Αρχέντως 'Ρῶτα πρὸ πολλοῦ καιροῦ ὑπανδρευθείσης.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους 'Αγγελλίαις.

Εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον τοῦ ΤΑΣΣΟΥ τοῦ ΣΚΟΤΙΔΑ,
ποῦ λέγεται Χαυτεῖα καὶ 'στὰ Χαυτεῖα εἶναι,
μαγειρικὴ ἀρίστη καὶ μπόλικη μερίδα
καὶ ὅσο θέλεις τρῶγε, καὶ ὅσο θέλεις πίνε.
Κ' ὁ ξενοδόχος τόσο τὸ γούστο δλων ξέρε
καὶ τὰ φερσίματά του τόσο σ' ὑπογράφουν,
ὅπου ποτὲ κανέναν δὲν γράφει 'στὸ τεφτέρι,
μὰ δλοι τὸ φαγεῖ των τοῖς μετρητοῖς πληρώνουν.

ΤΟ ΛΑΥΡΙΟΝ τ' ἀτμόπλοιοι ἐνεκα τοῦ θανάτου
τοῦ ἀτυχοῦς πλοιάρχου του, μ' ὅλα τὰ ἐπιπλα του,
πωλεῖται ἢ νοικιάζεται τυχοῦσης εὐκαιρίας,
καὶ δίδουν οἱ Φινόπουλοι γι' αὐτὸ πληροφορίας.

ΣΤΟΥ ΘΑΝΟΠΟΥΛΟΥ τὸ λαμπρὸν αὐτὸ παντοπωλεῖον,
ποῦ εἶναι 'στὸ βασιλικὸν ἐκεῖ Φωτογραφεῖον,
χαβιάρι ἀριστούργημα καὶ δλα τᾶλλα εἶδη,
κ' ἔκτος αὐτῶν γιὰ ὅρεξι ρκί μὲ πάγο βίδει.

ΕΞΩ 'τὴν ΚΑΝΤΖΑ 'στοῦ ΚΑΜΠΑ μοῦστος λαμπρὸς πωλ
ποῦ μόνο μὲ τὴ μυρωδιὰ 'μπορεῖ νὰ σὰς μεθύσῃ...
Λοιπὸν ἀμέσως τρέξετε νὰ τὸν προμηθευθῆτε,
κ' ὁποῖος δὲν πάρῃ ἀπ' αὐτὸν θὰ τὸ μετανοήσῃ.

ΤΡΕΣΑΤΕ δλοι 'στοῦ Γουδὴ τὰ πετακτὰ βαπόρια!
καρμιά πληθὺς μὲς σ' αὐτὰ, καρμιά σινοχώρια.
Οὐ νὰταί των, οἱ πλοῖαρχοι, οἱ καμαρότοι κ' ἄλλοι
καὶ 'στὴ γαλήνῃ τρέχουνε κοντὰ σας καὶ 'στὴ ζάλῃ,
κ' ἂν ἦναι φοροκοβαλλασσὰ ὁ κόσμος τὴν ξεχάνει,
κ' ἀπὸ τὴν περιπόνησιν οὐτ' ἐμεῖς σὲ πιάνει!
μὰ πάντα τέτοια πλοῖαρχο θὰ εὕρησιν εἰς τὴν πλῆρῃ,
ποῦ δὲν σοῦ κάνει πιά καρδιά νὰ 'βγῇ ἀπ' τὸ βάπορι.
'Αμ' τί σοῦ λέν κ' οἱ πράκτορες αὐτῆς τῆς 'Εταιρίας!
καὶ 'στοὺς κυρίους ὁμιλοῦν καθὼς καὶ 'στὰς κυρίας.
Κ' ἐνθ' ὅσο εἰσιτήρια πηγαίνεις νὰ ζητήσῃς,
ἀπὸ τὰ κοπλιμέντα των καὶ τὰς περιποιήσεις
γίνεσαι πρῶτος φίλος των, τρατάρουν καὶ τρατάρεις,
καὶ δέκα εἰσιτήρια σοῦ ἔρχεται νὰ πάρῃς.

Καφενέ τῶν «Εὐ Φρονούντων» — νύκτα μὲρα συζητούντων,
μὲ μπακάληδες καρπόσους, — πατζατζήδες ἄλλους τῶσους,
μ' οὐρητήρια, σαντούρια — καὶ μὲ μάνδρα μὲ γαιδούρια.